

İki Vefat

Mehmet Nuri Yardım

27 Mayıs 2017

<http://www.milatgazetesi.com/iki-vefat-makale-114501>

Salı günüydü. Önce İsmetullah Güler'den telefon mesajı geldi. Mesut Zeybek'in vefat ettiğini duyuruyordu. Aynı gün Kubbealtı'na uğradım. Mustafa Gündüz ikinci üzücü haberi benimle paylaştı. Âkif Emre hayatını kaybetmişti. Sabahleyin Beşiktaş'taki bürosunda emaneti sahibine teslim etmişti. Mesut Zeybek ise beyin kanaması geçirmiş; yaklaşık 40 gündür yoğun bakımdaymış.

Her ikisi de mütevazı ve münzevi idiler. Ortalıkta pek görünmüyor, kalabalıklara lüzum olmayınca karışmıyorlardı. Ama hizmetleri, çabaları, idealleri, hedefleri vardı. Amaçları, İslam'dı. İ'lâ-yı Kelimetullah'ı yaymaktı. Kur'an hakikatlerini muhtaç gönüllere aktarmaktı. Biri gazetecilikle bunu yapıyor, diğeri ise yayıncılıkla hedefini gerçekleştirmeye çalışıyordu. Kader, ikisinin vedasını aynı güne rast getirmişti. İkisi de ertesi günü Fatih Camii'nden ikindiden sonra kaldırılacaktı. Gittim. Yolda Prof. Dr. Hayati Develi ile karşılaştık. Birlikte ulu mabede doğru yürüdük. Fatih Camii avlusu her zamanki ruhaniyetli hâlini koruyordu. Büyük bir kalabalık toplanmış. Camide Yusuf Özarıslan'la, Kemal Çiftçi ile ve Tarık Tufan'la karşılaştım. Selamlaştık, birbirlerimize taziyelerde bulundu, iki mümin insanı rahmetle andık. 24 Mayıs Çarşamba günü Fatih Camii avlusu, lebâleb doluydu. Aileleri, dostları, meslektaşları, sevenleri, okuyucuları, cenaze namazlarını kıldılar. Dualar edilip, helâllikler istendi. “İyi biliriz” nidaları yükseldi semaya doğru. Tabutlar yanyanaydı. O anda merak ettim. Acaba biri yazar, diğeri yayıncı olan bu iki ağabeyimiz hayatta iken tanışmışlar mıydı, bir araya gelip görüşmüşler miydi, yolları herhangi bir yerde kesişmiş miydi? Oturup sohbet etmişler miydi? Bilmiyorum. Ama mümin ruhları Kâl-u Belâdan beri tanıştı, âşinalıkları inşallah öte âlemde de devam edecek. Şimdi ikisi de sonsuzluk kervanına katılıyorlardı.

Akif Emre hakkında gazetelerde çok güzel yazılar yazılıyor, yazılmaya devam edecek. İleride bu yazılardan oluşan bir anma kitabı bile hazırlanmalıdır. Mesut Zeybek, kültür sanat dünyasında daha az tanınıyordu. Ömrünü Bediüzzaman'ın eserlerine ve hizmetlerine adanmıştı. Onunla ilk tanışmamız 1980'li yıllara dayanır. O zaman çalıştığım gazeteye gelip giden ağabeyler arasında o da vardı. Sonra o gazeteden herkes gibi o da ayrıldı. Duruşunu, hadiselere bakışını beğenmiyordu. Cağaloğlu'nda merhum Hüseyin Demirel ile birlikte bir yayınevi kurdular. Adı İttihad Yayıncılık'tı. Sanırım ismini meşhur *İttihad* Gazetesi'nden alıyordu. Manası çok güzeldi. İttihad-ı İslâm'ı hatırlatıyordu. Hüseyin ağabey vefat etti. Mesut Bey yalnız kaldı. Ama yayınevini kapatmadı, hastalandığı güne kadar dayandı, işyerini açık tuttu.

Arasira Bâbîâli'deki yayıncıların yoğun olduğu Çatalçeşme Sokağı üstünde bulunan Defne Han'ın dördüncü katındaki bürosuna uğrar, ziyaret ederdim. Her zaman yoğun biçimde çalışırdı. Zaman zaman misafirleri de olurdu. Komşusu ve dostu, Marifet Yayınları'nın sahibi Ömer Ziya Belviranlı ağabeyle yakın muhabbeti vardı. Bir ara Yusuf Özarıslan ağabeyimiz bürosundaki bir masada kitaplar yazdı. İsmail Yazıcı ve diğere bazı ağabeyleri orada görüyordum. Mümin ferasetine sahipti. İhanet örgütünün ard niyetini Bâbîâli'de ilk keşfedenlerdendi. Daha 2000'li yıllarda İslam'dan saptıklarını söylüyordu. Bediüzzaman Hazretleri'nin eserlerini okuyor, okutmayı seviyordu. Nur talebesiydi. Hakiki bütün talebeler gibi ehl-i iman olan bütün Müslümanları seviyordu. Fatih Kızıtaşı'ndaki evine yıllar önce bir sefer gittiğimi hatırlıyorum. Yollarda çok sık karşılaşır, selamlaşır, ayaküstü konuşurduk. Genelde eve doğru gittiği sırada ben de herhangi bi toplantıya yetişmeye çalışıyordum. Oğlu bir ara Beyazıt'ta okuyordu. Onu almaya gidiyordu. 26 yıldan beri İttihad Yayınevi'nde büyük bir azimle, gece gündüz çalışıyordu. Bediüzzaman'ın *İşarat-ül İ'caz*, *Mesnevi-i Nuriye*, *Rumuzat-ı Semaniye*, *Asar-ı Bediyye*, *Maidet ül Kur'an*, *Mufassal Tarihçe-i Hayat*, *Esasat-ı Nuriye* gibi pek çok eserin dizgisini, tashihini, kontrolünü, baskısını ve neşriyatını üstlenmişti.

Âkif Emre ve Mesut Zeybek. İkiisi de düşünen, araştıran, dinleyen ve anlatan iki mümtaz gönül insanıydı. Kültür ve neşriyat dünyasına gönül vermişlerdi. “Yiğit düştüğü yerden kalkar.” derler. İman ve İslam kalesinin nasıl çökertilmeye çalışıldığını biliyor, yine kutlu kalemleriyle Türkiye kalesinin savunuculuğunu yapıyorlardı. Mesut Zeybek, ölümün ebedî âlemin kapısı olduğunun şuurundaydı ve bu imanla Rabbine kavuştu. Âkif Emre de “Ölümler bize tükenmekte olan zamanı bir kez daha hatırlatır.” diyordu. İnsanoğlunun bu ezeli ve ebedî hakikatine teslimiyetleri ve tevekkülleri vardı ve tamdı.

Mesut Zeybek ismiyle müsemmaydı. Büyük dâveti alırken, hayata veda ederken ‘mesut bir ruh haliyle’ ve tebessümle gittiğini ve ‘zeybek’ kahramanlığıyla aramızdan ayrıldığını düşünüyorum. Âkif Emre de, Mehmed Âkif muhabbeti ve dostluğuyla “Âkifçe Edirnekapı Şehitliği'ne adaşının yanına taşındı. Ölümüne dâir şairlerimizin ölümsüz mısraları vardır. Lâkin vefatlarda en büyük hakikat, “İnna lillah ve inna ileyhi râciun”dur. “O'ndan geldik, yine O'na gideceğiz.” İkisine de rahmet diliyorum. Ruhları şâd, mekânları cennet, menzilleri mübarek, makamları âli olsun. İkisini de dua ve Fatiha'larla, Yahya Kemal'in mısraıyla uğurlayalım: “Evvel giden ahbâba selâm olsun erenler!”